

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. מי יתן טהור מטמא לא אחד:
2. והיתה להם לחקת עולם
3. ויהיה מי הנדה יכבס בגדיו
4. והנהגה במי הנדה יטמא עד הערב:
5. במדבר יט כא
6. כל זה נסתייב בחקמה
7. אמרתי: אחקמה והיא רחוקה
8. קהלת ז כב

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אם היתה וכו' ברכוס נ"ב משנה בכתובות דף כו ופירושו מזל: (ג) ד"ה כדי שיטעבול וכו' שיטפוק נ"ב ע"פ בל היד דף יג ע"ב: (ג) תוס' ד"ה הא וכו' מאן דלא מפרש התם נ"ב שם בדף לט:

גליון הש"ס

במ' בעידנא דהוא' אין ראשה
יבוי' קיל דלף בחזאי אחר
סבור עוברא אחאי' על
ממלאה' דלף קיל לומר דמיה
ממולקין הא אן מיישין שדס
נא מעיל מקודס וזהאי שמה
שעדיין לא יהיה בחזקא ממולק
מאלי' ארבעה כיון דעמה היא
ממולקת רגליס דלבר יותר
יהדס נא מאמול כלא יהיה
ממולקת: שם ליפ' דר"מ
כעין ון לקמן ס ע"א
ובבב' טז ע"א:

מוסף רע"י

[illegible]

קושי סמוך ללידה. שלא שפחה צינתה
בא: רחמנא טהריה. מויצה בתוך
(לקמן לו): אמר רב פפי. אין ודאי ד
שעתה חשיב ולד דמעט לעת דרבנן
דלאו ולד הוא אפילו הכי דיה שעתה
דלעמא דמערבא דיה שעתה משום
דרשא דאצריה כדבין מחמת חולי
ולפיכך דמיה מסולקין הלכך בהריון
של רוח נמי ראשה ואצריה כדבין:
ואח"כ הוכר עוצרה. סמוך לראייתה
מרד: וספוס דאורייתא. אותה
דיקה דאצריה לאשה להצדק בשעת
מקתה דבר תורה הוא הלכה ויש
מקמי דאורח בזמנא זא ואם צא יום
וסמא ולא צדקה מחזקין לא שטמא
לקמן בפרק כל היד (דף טו.) וקא
מבעיא לן אם לא צדקה ביום וסמא
דימי עיבורה מהו: אם היסא
במחבא. מחמת פחד כרכוס (א)
או ליטטין: ה"ג אלמא וספוס דאורייתא
וכיון דאיכא חרדה כו': ה"ג.
שטמא דאצריה ואיזיל דומיה מסולקין
טהורה: וטמאחא מעט לעט. שאין
הדבר תלוי אלא בהנקה המיוק לפי
שהדם נעבר ונעשה חלב וכיון שמת
חוזר הדם לקדמותו: לפיכך. כיון
דיניקה תליא מילתא אם היטה
מניקתו כו': דיה שעתה. אע"פ
שמת שאין הטעם תלוי ציניקת הולד
אלא מתוך קצר לידה אצריה
מתפרקין ודמיה מסתלקין ואינו חוזר
עד כ"ד חדש הלכך לא שגא מת
לא שגא חי: לפיכך. כיון דלאו
במניקתו תליא מילתא אם היטה מניקתו
כו' שהרי לסוף כ"ד חדש חוזר הדם:
נפשה. דמה: למה לי. כיון דאמר
הרי היא ככל הנשים אלמא במניקתו
תליא מילתא פשיטא דלא מניקתו
לעולם דמיה שעתה: מהו דסימא
רבי יוסי סרסי אית ליה. דם
נעבר ואצריה מתפרקין והיכא דמת
במקום כ"ד חדש דיה שעתה משום
דעדיין לא חזר דמה והיכא דמניקתו
חמש שנים נמי דיה שעתה אף על פי
שחזר נפשה לסוף כ"ד חדש. הנקט
מיוק ועוכרת לדם ונעשה חלב:
קמ"ל לפיכך לדוקא קאמר רבי
יוסי שאין הטעם תלוי אלא בפירוק
אצרים בין יונק בין שאינו יונק דיה
שעתה כ"ד חדש לא פחות ולא יותר
אבל לפיכך דר"מ לא איטריך
דלר"מ אין סילוק דמים כ"ד
חדש טפי מלאחר כ"ד חדש דאי יש
סילוק אמאי אמרינן דכי מת דיה
כ"ד חדש שטמאחא מעט לעט וכיון
דאין סילוק אין חזרה והלכך כי
מניקתו לעולם על כרחך דיה שעתה:
מ"ט דר"מ. כלומר מנ"ל לר"מ דדם
נעבר ונעשה חלב: טהור מטמא.
חלב מדם: לא אחד. בתמיה. כלומר
שיחדו של עולם: ורבנן אמר רבי
יוחנן. כלומר ורבנן הואי קרא מאי
עבדי ליה לכדריי יוחנן כו': ועוד
נוגע לא בעי כבוס. דכתיב וזמה מי
הגדה יכבס בגדיו והנוגע במי הגדה
יטמא עד הערב: כותיבא לנאן דאמר
כו'. פלוגתא היא במסכת זבחים צפ'
כל הזבחים שנתערבו (דף פ.) כדי
שיטבול ראשי גבעולין. של אוזב ולא
(ט) שספקו בקיומו: אמריי טהורא.
בטעם זה למה היו זמזין עליו טהור
ונוגע טמא והיא רחוקה ממני:

ימי

שמאי פרק ראשון נדה

ס הקושי מחמת הולד הוא
יום צפרק צנות כותים
לידה היא אצל לענין דיה
יצ פפא אומר. אף על גב

קושי סמוך ללידה רחמנא טהרה אמר רב
פפי⁶ הנה מעת לעת דרבנן רב פפא אמר
מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד
עליה ואבריה כבדין עליה הכא נמי ראשה
ואבריה כבדין עליה בעא מיניה רבי ירמיה
מרבי זירא ראתה ואח"כ הוכר עוברה מהו
כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברה
מטמאי או דלמא כיון דסמוך לה חזאי
לא מטמאי א"ל מידי הוא טעמא אלא משום
דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה
בעידנא דחזאי אין ראשה כבד עליה ואין
אבריה כבדין עליה בעא מיניה ההוא סבא
מר' יוחנן הגיע עת וסתה בימי עבודה ולא
בדקה מהו קא מיבעיא לי אליבא דמ"ד
וסתות דאורייתא מאי כיון דוסתות
דאורייתא בעיא בדקה או דלמא כיון
דדמיה מסולקין לא בעיא בדקה א"ל
תניתוה⁷ רבי מאיר אומר זאם היתה במחבא
והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה
שחרדה מסלקת את הרמים טעמא דאיכא
חרדה הא ליכא חרדה והגיע וסתה ולא
בדקה טמאה אלמא וסתות דאורייתא וכיון
דאיכא חרדה דמיה מסולקין ולא בעיא
בדקה ז' הכא נמי דמיה מסולקין ולא בעיא
בדקה: מניקה עד שתגמול וכו': ת"ר
מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע
חדש הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת
לעת ומפקידה לפקידה לפיכך אם היתה
מניקת והולכת ארבע או חמש שנים היה
שעתה דברי ר"מ⁸ רבי יהודה ורבי יוסי ורבי
שמעון אומרים י"ד יין שעתן כל עשרים
וארבע חדש לפיכך י"אם היתה מניקת
ארבע וחמש שנים מטמאה מעת לעת
ומפקידה לפקידה כשתמצא לומר לדברי
ר"מ⁹ דם נעכר ונעשה חלב לדברי רבי יוסי
ורבי יהודה ורבי שמעון י"אבריה מתפרקין
ואין נפשה חוזרת עד עשרים וארבע חדש
לפיכך דר"מ למה לי משום לפיכך דרבי יוסי
ולפיכך דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי
יוסי תרתי אית ליה קמ"ל תניא נמי הכי דם
נעכר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוסי אומר
אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת עליה עד
עשרים וארבע חדש א"ר אלעאי מאי טעמא
דר"מ דכתיב ימי יתן טהור מטמא לא אחד
ורבנן א"ר יוחנן זו שכבת זרע שהוא טמא
ואדם הנוצר ממנו טהור ור"א אומר י"אלו מי
הגדרה ינשחמו ומזין עליו טהור ונוגע טמא
ומזה טהור והכתיב¹⁰ וזמה מי הגדרה יכבס
בגדיו מאי מזה נוגע והכתיב מזה והכתיב
נוגע ועוד מזה בעי כבוס נוגע לא בעי כבוס
אלא מאי מזה נושא ולכתוב נושא י"קמ"ל
דעד דדרי כשיעור הזאה הניחא למ"ד ה"הזאה
צריכה שיעור אלא למ"ד אין צריכה שיעור
מאי איכא למימר אפילו למ"ד אינה צריכה
שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא בעינא

פ.

קושי' סמוך ללידה רחמנא שהריה. וא"ת דצפרק צנוט כותס
(לקמן ו':) אמר דמה מחמת עגמה ולא מחמת וול ופרץ
ונימא דמה מחמת עגמה ולא מחמת אונס ומטער אזי צול שכן
יש לו טהרה אחרי כן מה שאין כן בצאנס והשתא ואל בלידת רוח
אין טהרה ויש לומר ו' דפרץ אואי
בעית אימא דקאמר הסם וול אין
לך אונס גדול מזה:

או נמי הואיל ואיכא ליה דיש טהרה אחרין כן
 איכא לאוקומיה קרא בגל ענין לידה אפילו בלדת
 רוח שאין טהרה אחרין כן כפסיר שאינו מרוקס
 אש"י דאין טהרה אלף כפסיר מרוקס. גליון:
הא' לבית חדרה ולא בדרקא טמאה
א"מא וסתות דאורייתא. (ט) וי'
 הגיע שעת וסמהן וא"ת ודלמא
 לעולם וסתות דרבנן ומיירי דהשתא
 בדקה עמא ומנא טמאה וכי איכא
 חרדה טהורה למפרע ולא מטמאין
 אלף משעה שמנא טמאה ואילין הא
 ליכא חרדה ודבקה אחרין כן ומנא
 טמאה טמאה משעת וסמהן דהכי
 אמרנן פרק כל הדי (לקמן דף טו.)
 למ"ד וסתות דרבנן [בדקה אחרין כן]
 ומנא טמאה טמאה טהורה טהורה
 ולמ"ד וסתות דאורייתא אפילו בדקה
 ומנא טהור טמא דלדורא בזמנא זא'
 (ו) (וי"ל דסמין ארישא דתנא פ' גנות
 כותיס (לקמן נט.) הגיע שעת וסמה
 ולא בדקה טמאה אלמא וסתות
 דאורייתא ומיהו קשה דצפרק כל הדי
 (ספ דף טו.) מוכיח מהכא דצבר רזי
 מאיר וסתות דאורייתא ואיכא מאיר
 דלא מפרש (ו) הסס רישא כ"י
 מאיר ואס כן דלמא ר"מ פליג
 ארישא) וי"ל דדייק מדקמני מסלקת

הדמים משמע הדמים הדלועים
והמזכירים לנא אלמא וסמא
לאורימא: **לפיכך** דרבי מאיר
למה ל' השתא לא צעי לשנוי
פ' [מאור דתימא] דתרי צעי רבי מאיר
קמ' ל' לפיכך דנחד סגי דלץ סבא
שלח מהא מסולקת דדמים אלף ע"י
שני דברים אלף על ר' יוס' ס"ד
שתא מסולקת בחדא מנ' דברים או
בזה או בזה: **ונוגע** טמא. וא"ת
והלא מזין עליו נמי צעי טבילה
והערב שמש כמו נוגע ו"ל דמ"מ הוי
חדש שזה בל לו טומאה על ידי
הזאה וזה בל לו טהרה ע"י הזאה
א"נ בטורח שמזין עליו בחנם קאמר
הכא וכרבנן דפ"ק דיומא (דף יד.)
דמניא טהור שנפל עליו הזאה טמאתו
דדרי רבי עקיבא ורבנן אמרי ק"ו על
הטמא טהור על הטהור לא כ"ש:
מאי מזה נושא. וא"ת ומנ"ל לאפוקי
קרא מממשעותיה ו"ל מדמכתיב
והוא הטהור על הטמא ממשע שהוא
טהור דקמ"ו ואע"י דדרשין נמי
(בימא דף גמ.) הטהור מכלל שהוא
טמא לימד על טבול יום שטהור
בפרה תרתי ש"מ: פ' ה"ג א"נ כיון
לדוך מניה הוא נוגע סבא הוא
דטהור פ' (בא' מזין עליו) ע"כ ודוחק
(א"נ): **נוגע** ונושא דטמא היינו
בחנם אלף כדי להזות על הטמא לא:
ועוד מזה בעי כבוש. צפ' יואל דופן
(לקמן דף צג.) מפרשה שמקשים
על זה מנבלת צמחה טמאה:

וְכַיֵּן בָּמִים וַיְהִי בָהֶן כְּדִי הָזָאָה כְּדִי שִׁטְבּוֹל רָאִישִׁי גִבְעוֹלָן
 אָמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָה רַחוּקָה מִמֶּנִּי: אִיזוֹ הָיָה זָקְנָה כֻּלָּ
 ת [סְמוּךְ לִזְקֻנָּתָה]: הִכִּי דְמִי סְמוּךְ לִזְקֻנָּתָה אָמַר רַב
 הָאוּמֵרוֹת עָלֶיהָ זָקְנָה הִיא ^ורַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר
 כָּל

עין משפט
נר מצוה

עג א מיי פ"ד מהל' משכב
ומושב הל"א סמג לאוין

עַד ב (עִי) צִמְיִי פ"ח מהל'
אִסּוּרִי בִּיאָה הִלְיָצ'
וּבִמ"מ טוֹש"ע יו"ד ס' קפד
סע"ח וע' בַּהֲגָה"ה:

עזה ג (מ"י שס) טוש"ע שס
סעי' ז וסעי' ט וס"י קפט
תנין לז:

עו ד מיי פ"ט שס הל"ד ופ"ד
מהל' משכב ומושב הל"א
סמג שס טוש"ע יו"ד סי' קפט
סעיף לג:

עז ה' מי' פ"ד מהל' משכנ
ומושכ הל"א:
י"ח ג' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט

אדומה הלכה א':
עמ' ט מ"י שם פ"י הלכה ח':
פ י מ"י שם פט"ו הל' א':

תום' הרא"ש

[illegible][illegible]